

Μήνυμα Μητροπολίτη Δημητριάδος με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

Το μήνυμά του με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία στις 3 Δεκεμβρίου, εξέδωσε ο [Μητροπολίτης Δημητριάδος](#) και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος.

“Είναι, συχνά, πικρή η στάση της κοινωνίας απέναντι στην κάθε είδους αναπηρία. Μοιάζει συχνά το κοινωνικό σύνολο απλώς να τους ανέχεται, ή, ακόμα χειρότερα, να τους θεωρεί ένα βάρος. Είναι εκείνοι οι άνθρωποι, για τους οποίους ένα οικονομικό σύστημα, που έχει ως μοναδικό στόχο την αύξηση της παραγωγής και του πλούτου δυσανασχετεί, διότι πρέπει να σπαταλήσει πόρους για την υγεία και την συντήρησή τους. Αλλά και όλοι μας, εμείς, οι καθημερινοί άνθρωποι, δεν είναι λίγες οι φορές που η αναπηρία μας δημιουργεί μία συστολή, ένα... «μάγκωμα». Να είναι ο φόβος μήπως βρεθούμε στην ίδια θέση, να είναι η λύπη που δεν ξέρουμε πως να την κρύψουμε;”, ανέφερε στο μήνυμά του ο Σεβασμιώτατος.

“Δε θα πρέπει να ξεχνάμε και τον σταυρό τον οποίο σηκώνουν καθημερινά και οι οικογένειες των αναπήρων αδελφών μας! Οι δικές μας γεμάτες από αγάπη καρδιές, αυξάνουν και την ανθρώπινη ευφυΐα στην εύρεση λύσεων που θα οδηγήσουν την κοινωνία μας σε μία βαθιά αδελφосύνη, βασισμένη στην

επικοινωνία των ψυχών και όχι στην σύγκριση των σωματικών δυνάμεων. Η λύση στη διάκριση και την περιθωριοποίηση των αναπήρων συνανθρώπων μας θα προέλθει μόνον από τη μεταμόρφωσή μας. Όταν εμείς από ανθρώπους εγωισμού θα μεταμορφωθούμε σε ανθρώπους αγάπης!", επεσήμανε.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα του Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου:

Αδελφοί μου,

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

Στή σημερινή ευαγγελική περικοπή, ακοῦμε γιά ἀκόμη ἕνα συγκινητικό θαῦμα ποῦ τονίζει τήν ἀξία τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης ἑνός τυφλοῦ ἀνθρώπου πρός τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐπαιτοῦσε ζητῶντας βοήθεια ἀπό τούς περαστικούς. Ὅταν πληροφορήθηκε ἀπό τούς διαβάτες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκειτο νά περάσει ἀπό ἐκεῖνη τήν περιοχή, ὑποβασταζόμενος σηκώθηκε καί ἄρχισε νά φωνάζει δυνατά, μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του: «Ἰησοῦ υἱέ Δαβίδ ἐλέησόν με». Παρά τήν προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων νά τόν κάνουν νά σιωπήσει, ἐκεῖνος συνέχισε νά φωνάζει ἀκόμη πιο δυνατά. Ὁ Κύριος τότε ἐνωτίζεται τήν κραυγή, πρωτίστως τῆς ψυχῆς τοῦ καί δευτερευόντως τοῦ στόματός του καί ζητᾷ ἀπό τούς μαθητές του νά τον φέρουν κοντά του. Ὁ Ἰησοῦς, τότε, τόν ρωτᾷ τί θέλει νά κάνει γιά ἐκεῖνον, πῶς μπορεῖ νά τόν βοηθήσει. Ὁ Κύριος δέν ἀγνοεῖ τήν ἀνάγκη τοῦ τυφλοῦ νά δεῖ καί πάλι τό φῶς, ἀλλά ρωτᾷ γιά νά φανεῖ καθαρά καί κρυστάλλινα ἡ διακριτική ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου χωρίς βία καί καταναγκασμό, ἀλλά νά ὑπερτονιστεῖ καί ἡ πίστη τοῦ ἀνθρώπου στό θαῦμα. Ὁ τυφλός τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐπιθυμεῖ νά ξαναδεῖ. Ὁ Ἰησοῦς τόν θεραπεύει, δίνοντάς του τήν ὄραση τοῦ σώματος λέγοντάς του: «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε», ἡ πίστη σοῦ ὄχι μόνο θεράπευσε τά μάτια σοῦ ἀλλά καί τήν ψυχή σου.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ μᾶς ὑπενθυμίζει πόσο σημαντική εἶναι ἡ πίστη καί ἡ προσευχή στή σχέση μᾶς μέ τόν Θεό. Ὁ τυφλός δέν σταματᾷ νά ζητᾷ, νά γίνεται φορτικός γιά τούς ἀνθρώπους, δέν ἀφήνει τήν ἀδιαφορία τῶν γύρω τοῦ νά τόν ἀποθαρρύνει στό αἷτημά του πρός τόν Θεό. Το ἴδιο πρέπει νά πράττουμε καί ἐμεῖς, νά ἐμπιστευόμαστε στόν Θεό τόν πόνο μας, νά Τόν καλοῦμε νά παρέμβει στή ζωή μας χωρίς νά σταματοῦμε νά ζητοῦμε τή βοήθειά Του καί κυρίως νά μή γινόμαστε ἐμπόδιο σέ ὅσους ἐπιθυμοῦν νά Τόν πλησιάσουν, νά πιστέψουν καί νά Τόν ἀγαπήσουν. Ἀκριβῶς αὐτή ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη μᾶς γιά τό πρόσωπο τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ μᾶς συγκεντρώνει κάθε φορά, σέ κάθε Θεία Λειτουργία νά κοινωνήσουμε τό ἀναστημένο Σῶμα καί Αἷμα Του. Εἶναι, ὅμως, μόνο αὐτό ἀρκετό,

νά Τόν πιστεύουμε καί νά Τόν αγαπούμε; Το ξέρουμε πώς δέν είναι.

ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Τό ἐλπίζουμε καί τό θέλουμε. Δέν είναι ὅμως πάντα εὐκολο. Καί ιδιαίτερα στίς μέρες μας γίνεται ἀκόμα δυσκολότερο, καθώς ζοῦμε σέ ἕναν κόσμο, ὅπου οἱ καρδιές ἔχουν σκληρύνει καί τά κριτήρια ἀξιολόγησης τῶν ἀνθρώπων δέν στηρίζονται στήν ἀγάπη. Ἡ ἐποχή μας ἐκτιμᾷ τόν πλοῦτο, ἐκτιμᾷ τήν δύναμη. Αὐτά είναι τά κριτήρια κατάταξης τῶν ἀνθρώπων. Καί δέν είναι λίγες οἱ φορές πού κι ἐμεῖς παρασυρόμαστε, θεωρώντας ἀξιόλογους τούς διάσημους, τούς ἰσχυρούς, τούς ἱκανούς νά παράγουν καί νά καταναλώνουν. Ἴσως δέν τό ἀντιλαμβανόμαστε πώς, συχνά, αὐτά τά κριτήρια λειτουργοῦν μέσα μας. Δέν τό ἀντιλαμβανόμαστε, ὅμως, μέχρις ὅτου βρεθοῦμε μπροστά σέ κάποιους ἀνθρώπους, πού τό οἰκονομικό σύστημα καί ἡ εὐρύτερη κοινωνία στέκονται ἀπέναντί τους ἀμήχανα καί σιγά-σιγά, σχεδόν ἀνεπαίσθητα, τούς περιθωριοποιοῦν. Είναι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, στούς ὁποίους ἡ διαταραγμένη ὑγεία ἔχει ἀλλάξει ριζικά τή ζωή τους καί τούς ἔχει ὀδηγήσει σέ μία καθημερινότητα ἐντελῶς διαφορετική ἀπό τήν δική μας. Είναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πού, ἴσως, ἀπο τό ξεκίνημα τῆς ζωῆς τους φέρουν ἕνα σταυρό καί κάποιοι ἄλλοι στούς ὁποίους ἕνα ξαφνικό γεγονός ἀνέτρεψε ἐντελῶς τά σχέδια καί τά ὄνειρά τους.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΗΡΙΑ

Εἶναι, συχνά, πικρή ἡ στάση τῆς κοινωνίας ἀπέναντι στήν κάθε εἴδους ἀναπηρία. Μοιάζει συχνά τό κοινωνικό σύνολο ἀπλῶς νά τούς ἀνέχεται, ἤ, ἀκόμα χειρότερα, νά τούς θεωρεῖ ἕνα βάρος. Είναι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, γιά τούς ὁποίους ἕνα οἰκονομικό σύστημα, πού ἔχει ὡς μοναδικό στόχο τήν αὔξηση τῆς παραγωγῆς καί τοῦ πλούτου δυσανασχετεῖ, διότι πρέπει νά σπαταλήσει πόρους γιά τήν ὑγεία καί τήν συντήρησή τους. Ἀλλά καί ὅλοι μας, ἐμεῖς, οἱ καθημερινοί ἄνθρωποι, δέν είναι λίγες οἱ φορές πού ἡ ἀναπηρία μᾶς δημιουργεῖ μία συστολή, ἕνα... «μάγκωμα». Νά εἶναι ὁ φόβος μήπως βρεθοῦμε στήν ἴδια θέση, νά εἶναι ἡ λύπηση πού δέν ξέρουμε πώς νά τήν κρύψουμε;

Εἶναι ἀλήθεια πώς, συχνά, ἡ ἀνατροφή πού δεχτήκαμε ἔχει γεμίσει τόν νοῦ καί τήν καρδιά μας μέ στερεότυπα. Ἀκόμη καί ἡ θρησκευτική μας ἀνατροφή ἔδινε συχνά χῶρο στήν ἄποψη πώς ἡ ἀναπηρία ἀποτελεῖ θεία τιμωρία γιά ἁμαρτίες γονέων καί τέκνων. Τά ξεπερνᾶμε αὐτά, σιγά-σιγά. Καί συστηματικά, ὀφείλουμε νά ἀπομακρυνόμαστε, ἀλλά καί νά ἀπομακρύνουμε τά παιδιά μας ἀπό τέτοιου εἴδους βαθιά ἀθεολόγητες καί βαθιὰ ἀντιορθόδοξες προκαταλήψεις.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ!

Τό πρόβλημα όμως, σέ πρακτικό επίπεδο, παραμένει. Οί χῶροι πού κινούμαστε καί ζοῦμε εἶναι σάν νά ἀδιαφοροῦν γιά ἀνθρώπους μέ προβλήματα ὑγείας. Οἱ ὑπηρεσίες καί ὁ τρόπος λειτουργίας τῶν πόλεων μας, ὠθοῦν συνεχῶς τούς ἀναπήρους ἀδελφούς μας στό νά ἀπομονώνονται καί νά ἐξαφανίζονται ἀπό τήν κοινωνική ζωή. Ἀλλά καί ἐμεῖς, εἶναι ἀλήθεια πώς, συχνά, αἰσθανόμαστε ἀδύναμοι νά ἐπηρεάσουμε τίς ἐπιλογές ἐκείνων πού κυβερνοῦν καί διοικοῦν, προκειμένου νά κάνουμε εὐκολότερη τή ζωή τῶν ἀδελφῶν μας μέ περιορισμένες δεξιότητες. Τό πρόβλημα όμως δέν εἶναι οὔτε κοινωνικό, οὔτε πολιτικό. Εἶναι βαθύτατα πνευματικό!

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΗΡΙΑ

Ἡ ἐπαφή μας μέ αὐτούς τούς ἀδελφούς μας μπορεῖ καί πρέπει νά ἀποτελέσει γιά μᾶς εὐκαιρία ἐμβάθυνσης τῆς σχέσης μας μέ τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ἡ βαθιά μας ἀγάπη πρὸς τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, εἶναι βέβαιο πώς θά βαθύνει τήν ἀδελφική μας σχέση μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, χωρίς καμία διάκριση καί χωρίς κανέναν διαχωρισμό. Οἱ ἀνάπηροι ἀδερφοί μας μπορεῖ κατά καιρούς νά δέχονται ἀπρόσωπα ἐπιδόματα ἢ ἕναν διακριτικό οἶκτο. Αὐτό ἴσως καί νά λύνει βιοτικά προβλήματα, δέν παρηγορεῖ ὅμως τήν καρδιά τους, ἡ ὁποία διαρκῶς πικραίνεται ἀπό ἕνα αἶσθημα διάκρισης καί περιθωριοποίησης. Καί αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι, καί ἐμεῖς καί ἐκεῖνοι, ἀλλά καί κάθε ἀνθρώπινη ψυχή ἕνα μόνο χρειάζεται: ἀγάπη, καρδιακή συμπαράσταση καί βαθιά ἐνσυναίσθηση! Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν πνευματικές δεξιότητες, στίς ὁποῖες ὑστεροῦμε πολύ. Καί δέν εἶναι λίγες οἱ φορές, ὅπου ἡ σωματική ἀναπηρία πολλῶν συνανθρώπων μας ἀποτελεῖ εἰκόνα τῆς δικῆς μας πνευματικῆς ἀναπηρίας.

Γιά τούς λόγους αὐτούς, ἡ πνευματική ζωή, ἐκτός πολλῶν ἄλλων, ἀποτελεῖ καί πηγή ρεαλιστικῶν καί ἐφαρμόσιμων λύσεων, ὅσον ἀφορᾷ τό θέμα ἐλάφρυνσης τῶν βαρῶν πού ὑπομένουν οἱ ἀνάπηροι συνάνθρωποί μας. Στό σημεῖο αὐτό δέ θά πρέπει νά ξεχνάμε καί τόν σταυρό τόν ὁποῖο σηκώνουν καθημερινά καί οἱ οἰκογένειες τῶν ἀναπήρων ἀδελφῶν μας! Οἱ δικές μας γεμᾶτες ἀπό ἀγάπη καρδιές, αὐξάνουν καί τήν ἀνθρώπινη εὐφυΐα στήν εὕρεση λύσεων πού θά ὀδηγήσουν τήν κοινωνία μας σέ μία βαθιά ἀδελφοσύνη, βασισμένη στήν ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν καί ὄχι στήν σύγκριση τῶν σωματικῶν δυνάμεων. Ἡ λύση στή διάκριση καί τήν περιθωριοποίηση τῶν ἀναπήρων συνανθρώπων μας θά προέλθει μόνον ἀπό τή μεταμόρφωσή μας. Ὅταν ἐμεῖς ἀπό ἀνθρώπους ἐγωισμοῦ θά μεταμορφωθοῦμε σέ ἀνθρώπους ἀγάπης!

ΤΟ ΑΤΥΠΟ ΔΙΚΤΥΟ ΦΟΡΕΩΝ ΥΓΕΙΑΣ

Όλων αυτών απόδειξη αποτελεί και η πρόσφατη ίδρυση του Άτυπου Δικτύου Φορέων και Οργανισμών Υγείας, τό οποίο ιδρύθηκε πρίν έναν ακριβώς χρόνο μέ πρωτοβουλία τής Τοπικής μας Έκκλησίας. Τό Δίκτυο αυτό αποφάσισε νά συνενώσει τόν ζήλο, τίς δυνάμεις και τίς ιδέες ανθρώπων και ομάδων, πού έχουν θέσει ως πρώτη προτεραιότητα τήν ανακούφιση ανθρώπων μέ ποικίλα προβλήματα υγείας. Τά αποτελέσματα έντυπωσίασαν όλους τούς έμπλεκομένους διότι απέδειχθη πώς ή ένότητα και ή συνεργασία είναι σέ θέση νά αναπληρώσουν πλήθος κρατικών δυσλειτουργιών και έλλείψεων και νά γεννήσουν θαύματα!

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ

Κάθε ένδιαφέρον, κάθε μέριμνα και κάθε δράση για ανακούφιση τών αναπήρων αδελφών μας και τών οίκογενειών τους, αποτελεί συγχρόνως πρόκληση αξιολόγησης του δικού μας ανθρωπισμού και τής δικής μας πνευματικής προόδου. Η θυσιαστική αγάπη και τό διαρκές ένδιαφέρον πρός εκείνους οί όποιοι ζοϋν μία διαφορετική καθημερινότητα από τή δική μας, μεταβάλλουν τήν πίστη μας σέ πράξη, συμβάλλουν όσο τίποτε άλλο στήν κοινωνική μας συνοχή και ανοίγουν δρόμους για πρωτόγνωρες σχέσεις, αλλά και βαθιά υπαρξιακή ικανοποίηση. Κυρίως, όμως, απαλλάσσουν πλήθος αδελφών μας από τό νά αισθάνονται αποδέκτες λύπησης και οίκτου και ανοίγουν στήν ψυχή τους φτερά δημιουργίας, ανάτασης και έλπίδας. Η Μητρόπολή μας, μέ τήν εύκαιρία τής Παγκόσμιας Ημέρας Ατόμων μέ Αναπηρία στίς 3 Δεκεμβρίου, μέσα από τό «Άτυπο Δίκτυο Φορέων Υγείας Μαγνησίας» πού έχει συγκροτήσει και στό όποιο συμμετέχουν Φορείς και Σύλλογοι Υγείας και Αναπηρίας, διοργανώνει και φέτος Έκδηλώσεις και Δράσεις μέ σκοπό τήν εύαισθητοποίηση όλων μας.

Αγαπητοί μου Άδελφοί,

Μπορούμε και πρέπει νά αποκτήσουμε νοϋν και «ματιά» Χριστού και νά αξιολογήσουμε τούς ανθρώπους μέ βάση τά δικά Του κριτήρια. Κριτήρια πού, τελικά, συμπυκνώνονται σέ ένα:

Αγάπη αληθινή, αγάπη ανυπόκριτη, αγάπη ανιδιοτελής, αγάπη στό «κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν» Εκείνου πού μᾶς αγάπησε και έφτασε, καθημαγμένος και σωματικά πλήρως έξασθενημένος, στόν Σταυρό!

Ὁ δικός Του Σταυρός καθημερινά ὑψώνεται γύρω μας, στά πρόσωπα κάποιων παιδιῶν Του, πού περιμένουν ἀπό μάς τήν γλυκιά ματιά, τήν θερμή καρδιά καί τό ἀποτελεσματικό ἔργο.

Ἄς μήν τούς τό στερήσουμε!
Ἀμήν.

Μέ εὐχές ἐκ βάθους καρδίας

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ